

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 54

Femte Session.

42de Møde.

Lørdagen den 17de December.

(Fors.)

Ordføreren (fortsat): Det er aabenbart ikke fordeeltigt for Fæsteren, at Salget skal ske ved Auktion, og, for at modveie denne for ham skadelige Bestemmelse, der er gjort til Sikkerhed for Lehneth, har den daværende Lehnethbesidder givet den Bestemmelse, at Fæsterne skulle have Forkjøbsret og Rente-Moderation. I saadanne Tilfælde vil Lehnethbesidderen ikke engang i Medhold af en saadan Lov som den her forhandlede selv kunne fride til, uden at have en speciel Udtalelse fra Regjeringens Side om, hvorvidt Forholdet er ordnet overeensstemmende med Creationsbrevet, og Justitsministeriet vilde imidlertid paa den anden Side, synes mig, være sat i en meget vanskelig Stilling, dersom Bevillingsretten reent var ophævet. Dette er den ene Side af Sagen; jeg skal lade være usagt, om den kan ordnes paa en eller anden Maade, maaskee ved mindelig Overenskomst; jeg har imidlertid viist, at saadant Forhold bestaaer, og jeg har paapeget, hvor uhenstigtsmæssigt med Hensyn til Sagens Fremme det vil være, dersom Regjeringens hidtil havde Bevillingsmyndighed bortfaldt, hvilket jeg forøvrigt slet ikke kan ansee som en Følge af, at den af Udvalgets Mindretal foreslaaede § 5 gik ud. Naar iøvrigt den ærede 8de Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) har foreslaaet Udvalgets Mindretals § 5 saaledes, at Ordet „iøvrigt“ paapegede, at det kun skulde angaae det Forhold, som ikke var berørt her i nærværende Lovforslag — jeg troer det var saaledes, dersom jeg rigtigt opfattede den ærede Landstingsmand —, saa er det et Spørgsmaal, som jeg for

tillod mig at udtale, at jeg ikke gjerne nærmere vilde gaae ind paa. Imidlertid har det neppe været Forslagsstillernes Mening, at Ordet skulde forstaaes saaledes.

Jeg skal endnu tillade mig nogle Bemærkninger om det af den ærede 8de Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) under Nr. 22 stillede Forslag. Det synes mig at være en Bestemmelse, der i sig selv staaer i en væsentlig Strid med det hele Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget. Lovforslaget tilsigter kun at indrømme Majoratsbesiddere og de offentlige Stiftelses Bestyrere en Ret til at sælge, som de ikke hidtil have havt. Forslaget gaaer derimod ud paa, paa en Maade at paalægge dem en Tvang. Det er jo dog nu ved de forskjellige Afstemninger, der have fundet Sted, afgjort, at en Tvangslov i de andre forskjellige Former, hvori den her har været fremsat, ikke har fundet Thingets Billigelse, og det er mig derfor noget uventet, at der til dette Forslag, der i sig selv i alle dets Bestemmelser kun gaaer ud paa at indrømme en Berettigelse, hvor den ikke tidligere har været tilstede, fremkommer et Forslag, der aabenbart i Baggrunden indeholder en Tvang. For det Første synes det mig at være et Indgreb i Administrationens Omraade, naar der paalægges Ministeriet at fremlægge en Beretning, ikke om hvad den selv har foretaget, men om hvad der skeer i Genhold til Loven. Det vilde dog være ganske usædvanligt; jeg troer, at den sædvanlige Fremgangsmaade vilde være, at, naar Thinget eller et Medlem af samme ønsker Dplysning om, hvorledes de factiske Forhold i en enkelt Retning ere til enhver Tid, man da retter en Forespørgsel til vedkommende Minister om at meddele de Dplysninger, der kunne erholdes om, hvorledes Sagens factiske Forhold ere i dette